

LBRIS

We know
books

captivă în sistem
nora han

Capitolul 1

Magda

În încercarea de a evita căldura, Magda abandonează strada principală pentru o ulicioară mai umbroasă, lăsând în urmă dogoarea soarelui de iulie. Deși amiaza e încă departe, arșița îi dă senzația că se coace la propriu iar transpirația i se scurge până în palme. De ani buni muncește prin străini și doar când o apasă dorul revine în țară, pentru a-și încărca bateriile. Începutul a fost greu, însă timpul a învățat-o să-și zăvorască fricile și neliniștile. Se ridică din pat când încă nu se lumina de ziuă, oprindu-se din treabă noaptea târziu, sleită de puteri. Cei care animau primii casa se obișnuiseră să o găsească în bucătărie și, cu toate că la început au bănuit-o de incompetență, abilitățile ei de gospodină i-a determinat să-i acorde mai multă atenție.

– E pricepută și curată, a prins întâmplător o frântură de conversație.

Chiar dacă au fost surprinși de ușurința cu

care a învățat să le pregătească mâncărurile tradiționale, nu au lăsat definitiv deoparte neîncrederea, dovadă că era greu să-și schimbe mentalitatea. Pentru ei, românce, moldovence, ucrainence, toate erau niște străine bune de muncă, fără a conta cine sunt sau de unde vin. Magda înțelesese asta încă de la prima familie unde nimerise și, pentru a rezista, își învelise viața într-o mantie sub care intra doar ea. Înainte de revoluție avusese o slujbă calificată și stabilă, până când aproape toate locurile de muncă au dispărut odată cu întreprinderile socialiste și, la fel ca mulți alți compatrioți, a fost nevoită să ia drumul pribegiei. Acum, cu cei câțiva bănuți adunați, avea de gând să nu mai plece o vreme. Petrecuse ultimele luni într-o casă cu oameni un pic altfel, dar a fost numai o părere. Încă nu uitase.

Vocea stridentă a stăpânei o trezise abrupt, puțin după miezul nopții.

– Ți-am spus să nu miști lucrurile de la locul lor. Unde sunt banii de pe raftul de jos al bibliotecii?

Buimacă de somn, nu pricepea. Făcuse ca de obicei curățenia zilnică și nu îi văzuse. Răspunsul venit cu întârziere păru nesigur.

– Nu știu! Ce bani?

Un consiliu constituit ad-hoc i-a adunat în câteva clipe pe toți, inclusiv pe copii, însă interogatoriul luat la repezeală nu a adus indicii noi. Nimeni nu știa nimic.

– Erau banii pe care trebuia să-i predau luna asta la bancă.

Au somat-o să iasă din cameră, apoi au răscolit peste tot. Prin ușa întredeschisă vocile mânioase ajungeau până la ea. O acuzau! Timpul i s-a părut interminabil până când în toiul unei conversații au trecut cu toții prin bucătărie, fără să o bage în seamă.

– Mai gândește-te! Poate i-ai pus în altă parte.

– Oi fi și nebună!

– În grabă, orice este posibil.

După ce au trimis copiii la culcare, adulții au rămas în salon. Magda nu s-a urnit de pe scaunul pe care înțepenise, neștiind dacă i se permite să se întoarcă în odăița ei. Acolo a găsit-o strigătul de bucurie care a străpuns pe la patru dimineața, liniștea.

– Mi-am amintit! Au rămas în cealaltă geantă. Am schimbat-o în ultimul moment, înainte să plec.

– Deci ne putem culca? – a întrebat-o soțul, privind-o muștrător.

Și-a dat ochii peste cap exasperată.

– Nu mai fi atât de afectat! Pur și simplu am uitat. Ce mare tragedie?

Magda a pierdut mai mult de o oră până a pus în ordine lucrurile din camera întoarsă cu susul în jos. Nici măcar patul nu scăpase necontrolat. Nu reuși să mai adoarmă. Cu ochii roșii de oboseală și plâns, dimineața și-a anunțat

intențiile.

– Hai dragă, ce ești așa sensibilă?
Situția s-a rezolvat.

Tonul mios nu i-a schimbat hotărârea. Nici alternativele voit îmbietoare nu au înduplecat-o, lăsându-le să treacă nebăgate în seamă. Voia să plece cât mai repede. Modul în care o trataseră pusese capac la multe alte împrejurări neplăcute, socotite minore numai pentru a le putea depăși. Din dorința de a avea o existență tihnită fusese loială, civilizată, chiar supusă.

Regăsi în ea curajul să riposteze. Ridică încet mâna către piept, apoi o lăsă să cadă pe lângă corp.

– M-ați făcut hoată.

– Și ce, nu ți s-a mai întâmplat?

– ?

– Nu mă poți lăsa acum cu toate pe cap.
Caută pe cineva... Tot una de-a voastră.

– Nu știu pe nimeni. Rămân doar până găsesc bilet la avion.

– Dar ce, mașina nu mai circulă sau ai devenit mare doamnă?

Magda o privi ca și cum îi reamintea ceva de care uitase. Și-a mușcat buzele, înghițindu-și cuvintele.

Tolănită în fotoliu, „stăpâna” răsfoia cu degete nervoase o revistă, prefăcându-se absorbită de conținutul ei. Înainte să se îndepărteze într-o mișcare teatrală a mai

analizat-o câteva momente, cu sprâncenele arcuite a reproș.

Imediat ce a plecat, Magda i-a telefonat unei prietene care muncea la fel ca și ea la mică distanță. Putea să o găzduiască pentru câteva zile. Seara și-a primit ultimii bani și iat-o acum acasă.

Zumzăiala veselă care răzbătea printre copacii de pe margini îi gâdila plăcut urechile. Observă la parterul unui bloc, chiar lângă intrare, o firmă inscripționată în albastru.

– Hmm... Un cabinet medical.

Privi nehotărâtă spre sacoșele abandonate pentru o pauză scurtă lângă ea.

– Poate n-ar strica să-mi fac o programare!

Doctorii, probabil soți după nume, profesau în specialitatea obstetrică - ginecologie. Fără a lua în seamă cureaua genții care-i apăsa dureros umărul drept își strânse bagajele și se strecură pe aleea îngustă care asigura accesul din stradă. După ultima naștere rămăsese cu o ruptură de perineu și deși trecuseră peste douăzeci și cinci de ani, nu se îngrijise să o remedieze. Poate venise timpul...

Cu ambele mâini ocupate s-a prelins cu greu prin spațiul ușii devenit deodată insuficient, atentă să nu dărâme ceva. Privind jenată spre asistenta care se ridicase de la birou cu intenția să o ajute, își spuse dintr-o suflare păsul.

– Doamna doctor este în cabinet. Dacă

nu vă grăbiți, după ce termină cu pacienta dinăuntru vă poate vedea. Aveți noroc! Următoarea programare este peste o jumătate de oră.

– Atunci, aștept.

Conversația însăilată în pripă pe fondul reclamelor derulate pe ecranul televizorului aninat într-un colț de tavan s-a finalizat destul de repede. Cum trecuse mai bine de un sfert de oră, Magda a început să se foiască în scaun. Întârzierea îi dădea peste cap planurile din ziua respectivă.

– Voi veni altă dată!

S-a ridicat să plece tocmai când ușa din față s-a deschis larg. Au apărut două femei, una dintre ele cu siguranță doctorița, ușor de recunoscut după halatul alb. La vreo patruzeci-patruzeci și cinci de ani, cu trăsături rafinate, afișa pe fața bronzată un zâmbet profesional, suficient de generos pentru a lăsa vederii o dantură perfectă. Rochia de un verde crud cobora până aproape de genunchi, conturându-i silueta zveltă. În timp ce răsfoia într-un teanc de hârtii preocupată de ceva anume, asistenta îi furniza date în legătură cu prezența Magdei.

Fără să dea semne că o aude, scoase câteva file pe care i le trânti în față.

– Trebuiau să fie pe biroul meu la prima oră.

– Acum aveam de gând să le aduc.

În cabinetul micuț, aranjat cochet, a scris

datele Magdei într-un registru și a pregătit aparatul pentru ecografie. Ochii i s-au rotunjit ca și cum vedea ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

– E bine că m-ați căutat. Se pare că aveți o problemă. Există un polip pe canalul uterin.

A urmat un tir de întrebări despre eventuale simptome pe care ar fi trebuit să le aibă. Magda nu semnalase niciunele. Deși motivul pentru care venise era cu totul altul, nu punea la îndoială ceea ce auzea.

– Polipii de acest fel apar frecvent după patruzeci de ani și în general nu ridică probleme. Sunt cancerigeni doar în procent de unu - doi la sută.

– Îmi prescrieți un tratament?

Fără a-și dezlipi privirea de pe ecran, doctorița i-a răspuns cu întârziere ca și cum ar mai fi avut ceva de văzut.

– Tratamentul este unul singur. Bisturiul.

– Adică trebuie să mă operez?

– Cam așa ceva.

Vestea a luat-o pe Magda prin surprindere. Cu ochii închiși a trecut rapid în revistă informațiile, forțându-și mintea să le proceseze. Emoția îi dădea senzația pielii de găină. Și-a strivit oftatul nepoftit într-o gură de aer, slobozindu-le pe amândouă deodată.

A fost sfătuită pe un ton categoric să se prezinte a doua zi la spitalul din orașul vecin, unde doctorița își desfășura efectiv activitatea. Trebuiau făcute analize și, bineînțeles, intervenția

chirurgicală.

– Nu e cazul să vă alarmați. Este o operație banală. Ca o apendicită.

– Și nu o puteți face aici?

– Categoriec, nu. La cabinetul particular efectuăm doar consultații și investigații.

Cu toate că-i dăduse de înțeles că era ceva simplu, vocea căpătase o notă autoritară care o soma să se grăbească. Eticheta „urgent”, o agita. Luată pe nepregătite ar mai fi amânat puțin însă doctorița stabilea deja detaliile pentru întâlnirea din următoarea dimineață. Le-a confirmat cu un zâmbet nătâng.

Avea îndoieli.

O încerca presentimentul ciudat că face ceva în grabă. Când a ieșit, în loc să o ia către casă a cotit pe o străduță la întâmplare, laolaltă cu alți oameni.

Un claxon a țâșnit chiar în spatele ei.

– Ce faci femeie? Mergi pe mijlocul drumului, nu ai trotuar?

Cu inima zvâcnindu-i în bătăi neclare, fără să-l privească pe șofer, a grăbit pasul. Restul zilei s-a scurs într-o învălmășeală de treburi și gânduri menite să-i țină mintea ocupată. Spre seară, îngrijorarea a răbufnit într-o durere de cap suspendată ca un nor deasupra ochilor. Aparent detașată și-a anunțat soțul că urma să se interneze pentru câteva zile, în timp ce mâinile împătureau și despătureau necontrolat un șervețel uitat pe masă.

Mihai nu și-a ascuns surprinderea. Nu o știa cu asemenea probleme de sănătate. Și-a spus în sinea lui că un control medical competent era bine-venit. A încurajat-o, ghicindu-i încordarea sub expresia feței care se voia neutră.

– Nu cred că e cazul să te îngrijorezi.

În lipsa unui răspuns imediat, discuția s-a încheiat de la sine. Poate avea dreptate. Era posibil să fie o teamă artificială care urma să devină curând o întâmplare oarecare. Minte se chinuia să domine subconștientul.

Dis de dimineață, Magda s-a îndreptat către baie controlându-și pașii, chinându-se să-și adapteze ochii la întuneric. O altă mână a aprins lumina.

– Arăți ca naiba... Nu ai dormit?

– Crezi că nu am vrut?

O dureau capul ca și cum se trezise după o beție prelungită. Fără tragere de inimă a iuțit ritmul. Trebuia să ajungă înainte de opt pentru a i se recolta sânge. Amabilă, doctorița Mănescu a trecut de câteva ori pe la ea ușurându-i așteptarea, dar tonul prietenos nu a reușit să-i alunge sentimentul ciudat că nu făcea ceea ce ar fi trebuit. În aceeași zi s-a intervenit chirurgical pentru îndepărtarea polipului, protocolul impunând și efectuarea unei biopsii. Cum totul a decurs bine, după câteva zile a fost externată.

A aruncat sacoșa cu care venise și după un duș scurt s-a împachetat într-un halat moale,

cufundându-se rapid într-un somn neprogramat. Mihai a închis ușa fără zgomot, făcându-și de treabă pe afară. Când s-a întors, ea trebăluia deja prin bucătărie.

– De ce nu te odihnești?

– M-am odihnit suficient astea trei zile.

Deși totul arăta în perfectă ordine, ochiul critic dinăuntru ei căuta o chichiță de care să se agațe. Un neastâmpăr îi furnica din când în când pielea fără motiv, alimentându-i irascibilitatea. Era cam devreme să se agite. Rezultatul biopsiei urma să fie gata după cincisprezece zile.

– Ce ai fată? Aștepti să-ți cadă drobul de sare de pe dulap? - se întrebă înciudată.

O undă de emoție o scutură aproape imperceptibil.

– Hai că nu oi fi chiar atât de ghinionistă să nimeresc în procentul ăla de unu la sută!

Argumentele liniștitoare au ajuns în final să o sâcâie.

După nicio săptămână, un telefon a chemat-o urgent la cabinetul particular al doctoriței Mănescu. Asistenta i-a comunicat că sosise rezultatul biopsiei.

Vestea i-a dat-o doctorița.

– Din păcate, polipul este malign.

Gândurile au prins a alerga în direcții opuse, înainte să se prăbușească într-o povară de nesuportat.

– Adică am cancer?

Recomandarea de efectuare imediată a

histerectomie totale a lovit-o precum o minge care nimerise ținta. În timp ce mintea-i rătăcea în vidul care se instalase neanunțat în ea, o mulțime de întrebări i se învâlmășeau în cap.

– În situația dată, nu prea aveți de ales.

O criză de isterie ieșea din discuție. Doar ar fi complicat inutil lucrurile. S-a străduit ca vocea să-i sune cât mai natural. Doar s-a străduit...

– Deci ar trebui să fac asta! Totuși... Să mă mai gândesc...

– Cum doriți! Timpul lucrează în astfel de cazuri în defavoarea noastră. Veniți mâine pentru investigații complete și apoi hotărâți.

Informațiile păreau de neconceput. În urmă cu o săptămână lucrurile erau atât de simple iar acum se afla într-un punct fără alternative. Un curent o săgetă de la ceafă în jos, pe șira spinării. Doctorița îi lăsase senzația că se afla într-o situație mai mult decât delicată.

Au început să curgă întrebările.

– De ce tocmai ea? Ce făcuse să merite asta? De ce viața i-a luat o întorsătură neașteptată? Cu ce greșise?

S-ar fi mulțumit și cu niște răspunsuri parțiale. Fără să o spună, spera că este o greșeală, o eroare care urma să fie înlăturată de un alt laborator după repetarea analizei. A zăbovit în bucătărie mult peste ora de culcare și ultimul gând a fost la o a doua opinie medicală.

– Dacă situația rămâne neschimbată, voi